

## Arrest

nr. 292 926 van 18 augustus 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME  
Vredelaan 66  
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Indische nationaliteit te zijn.

Op 30 oktober 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald in functie van haar Belgische dochter, mevr. N. K.

Op 29 april 2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 mei 2019 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, wederom in functie van haar Belgische dochter, mevr. N. K.

Op 14 november 2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 juli 2022 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van haar Belgische dochter, mevr. N. K.

Op 22 februari 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2022 werd ingediend door:*

*Naam: K. (...)*

*Voornaam: S. (...)*

*Nationalité it: India*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: Alkara, Punjab*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 17.05.2019 een derde maal gezinshereniging aan met haar dochter, zijnde K. N. (...), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een beroep kan doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/28/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2Q van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij widen begeleiden of bij wie zij zich widen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*- verblijfskaart Portugal op naam van betrokkene (geldigheidsduur 06.06.2018 - 06.06.2023)*

- boardingpass Ryanair (Brussel - Lissabon) dd. 17.04.2018 op naam van de referentiepersoon - 'bewijs van inschrijving van burger van de Europese Unie' dd. 18.04.2018 op naam van de referentiepersoon
- verklaring gemeente Odivelas dd. 17.04.2018 en 18.07.2018 op naam van respectievelijk de referentiepersoon en betrokkene met vermelding van het adres '(...)' (Odivelas)
- model 8 (bewijs van afvoering) stad Ieper dd. 27.06.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd afgeschreven naar het buitenland (Portugal)
- attest dd. 13.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Ieper
- werkloosheidsattest RVA dd. 13.05.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze geen werkloosheidsdossier bij de RVA heeft
- attest CM dd. 13.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen uitkeringen ontvangt
- onvertaalde Portugese documenten: echter, deze documenten werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd 17.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 14.11.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort India (U4874296) op naam van betrokkene, afgeleverd op 21.12.2020 met uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze op 02.06.2022 uit India vertrok om op 03.06.2022 in te reizen in België
- kwitantie n°8166, dd. 12.06.2018 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd door de Indiase ambassade in Lissabon
- rijbewijs op naam van de referentiepersoon, afgeleverd te Portugal.
- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2021 - aanslagjaar 2022) op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot: echter, deze gegevens hebben betrekking op de inkomsten van het jaar 2021 en zijn bijgevolg onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het OCMW-attest op naam van betrokkene niet werd geactualiseerd, en dan ook niets zegt over de periode 13.05.2019 - heden.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat, zoals reeds gemotiveerd in het kader van de bijlage 20 dd. 14.11.2019, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon in Portugal op hetzelfde adres woonachtig waren.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon op 17.04.2018 naar Portugal reisde, zich op 18.04.2018 aanmeldde, op 27.06.2018 officieel werd uitgeschreven uit België, en op 29.10.2018 opnieuw officieel werd inschreven in Ieper/België. Betrokkene reisde op 05.04.2018 Schengen in via Frankrijk op basis van een visum kort verblijf, verwierf op 06.06.2018 een verblijfsrecht in Portugal, en meldde zich op 30.10.2018 een eerste maal officieel aan in België.

*Echter, uit het Indische reispaspoort met n°J5748963 (voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging), blijkt dat betrokkene op 31.01.2019 terugkeerde naar India. Op 01.05.2019, drie maanden later, reisde ze Schengen (België) opnieuw in. Er was bijgevolg een langdurige onderbreking in de samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene heeft er zelf voor gekozen om terug te keren naar India (en dit tijdens de aanvraagprocedure van haar eerste aanvraag gezinshereniging), en bijgevolg het gezinsleven dat was opgebouwd met haar dochter stop te zetten.*

*De referentiepersoon stelde in haar ongedateerde verklaring op eer, voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging, dat er in India niemand is om voor betrokkene te zorgen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt echter dat betrokkene gehuwd is. Ze verbleef drie maanden in India; zonder enig bewijs dat er in deze tussentijd een verderzetting was van het opgebouwde gezinsleven. Er kan redelijkerwijs dan ook van uitgegaan worden dat betrokkene in staat was/is om voor zichzelf te zorgen, of in India kan rekenen op hulp en ondersteuning van derde(n), zoals haar echtgenoot.*

*In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene een nieuw Indisch internationaal reispaspoort met n° U4874296 voor waaruit blijkt dat ze nogmaals terugkeerde naar India (uitreisdatum België ongekend, inreisdatum België 03.06.2022).*

*De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren. Gelet op het geheel van deze gegevens kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dreigt geschonden te worden.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."*

## 2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit).

Zij licht haar middel toe als volgt:

"1.

*Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in op 14.07.2022 ex art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.*

*Hierover bepaalt art. 54, § 2 van het koninklijk besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:*

*"Indien het familielid allé vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.*

*Met de wet wordt de Vreemdelingenwet bedoeld, die bepaalt in art. 42:*

*"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.*

*[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn*

gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene période van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een période van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze période, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies. ”

De termijn voor een verblijfsvergunning af te geven is dus zes maanden. Verzoekster diende haar aanvraag in op 14.07.2022. Dat wil zeggen dat de laatste nuttige dag om een beslissing te nemen 14.01.2023 betreft. De bestreden beslissing werd echter anderhalve maand later genomen. Dit is ruim buiten de termijn.

Uw Raad was reeds eerder van oordeel:

“(…)

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

(…) De voormelde période van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn recht op verblijf.

(…)

Dit standpunt werd het afgelopen jaar nog bevestigd:

“(…)

8. Il s'ensuit que, comme le prétend à juste titre la partie requérante, le délai d'édiction prévu par le législateur belge est bien un délai impératif dont le dépassement, par ailleurs, est sanctionné par une décision implicite d'octroi du séjour sollicité. (...)

9. La partie défenderesse ne saurait non plus être suivie en ce qu'elle soutient que la décision attaquée est incompatible avec la décision implicite d'octroi qui résulterait de l'application de l'article 52 de l'arrêt royal du 8 octobre 1981 précité, et en opère par conséquent le retrait. La décision implicite d'octroi de séjour est régulière dès lors qu'elle résulte, selon les dispositions légales, du dépassement du délai de six mois prescrit à l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980.

(…)

*Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens geschorst.*”

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als “ander familielid” van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van haar dochter van Belgische nationaliteit.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :  
[...]*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.*

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: *“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”*

Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij op 14 juli 2022 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgische dochter heeft ingediend zodat er ten laatste op 14 januari 2023 een beslissing diende te worden getroffen. Vermits de beslissingsdatum van 22 februari 2023 erop wijst dat de vervaltermijn van zes maanden niet werd gerespecteerd, is verzoekster van oordeel dat zij recht heeft op een F-kaart.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

*“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”*

In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652 kan worden gelezen: *“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”*

[vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat “Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”. Hiermee wordt het declaratief karakter bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel.]

Kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht, quod non in casu.

In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoekster gaat helemaal niet in op de concrete vaststellingen die worden gedaan in de bestreden beslissing.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit kan evenmin leiden tot een andersluidend oordeel. Zoals gezegd is het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Geen enkele bepaling hierin regelt de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de regelgever met artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit heeft gepoogd om een invulling te geven aan de bepaling van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel geduid dat de *“richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, Diallo, 56).

In voormeld arrest kan in de overwegingen 49 en 50 worden gelezen dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaart [...] mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen [...] Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”*

Op dezelfde wijze concludeerde het Hof van Justitie in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak C-706/18, X. t. Belgische staat in het licht van artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: *“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”* In dit arrest kon voorts nog worden gelezen: *“35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).”*

In deze optiek past het nog te verduidelijken dat ook het derdelander-familielid van een sedentaire Belgische onderdaan een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie krijgt uitgereikt (artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit). Indien het betrokken familielid een dergelijke verblijfskaart kan verkrijgen na een periode van zes maanden zonder dat is vastgesteld dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, wordt hij in een gunstigere positie geplaatst dan (1) een derdelander-familielid van een in België verblijvende burger van de Unie die in die omstandigheden immers geen verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie kan verkrijgen, alsook (2) een derdelander-familielid van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, die in die omstandigheden ook geen verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie kan verkrijgen én (3) bovendien ook nog een derdelander-familielid van een in België verblijvende derdelander die in die omstandigheden evenmin een verblijfskaart kan ontvangen, dit alles gelet op de

toedracht van de hierboven vermelde arresten van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 en 20 november 2019.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU